



Η ΕΡΩΤΗΣΗ ΚΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ

ΠΑΤΡΙΚ ΝΕΣ
ΚΙΝΟΥΜΕΝΟ ΧΑΟΣ, ΒΙΒΛΙΟ 2



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Η ΕΡΩΤΗΣΗ ΚΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Βραβείο Costa Children's Book

«Πρωτότυπο και συναρπαστικό».

The Times

«Μυθιστόρημα με πιο ξέφρενο ρυθμό και καταγιστική δράση
είναι δύσκολο να βρεθεί».

Financial Times

«Η περίτεχνη, γεμάτη δράση πλοκή εξερευνά θέματα
αφοσίωσης, χειραγώγησης, ηθικής αμφισημίας και βίας,
ακολουθώντας ένα υπόγειο ρεύμα λύτρωσης και αγάπης».

Daily Mail

«Ο Νες, προσιτός αλλά και στοχαστικός, πραγματεύεται μεγάλα
ζητήματα –την τρομοκρατία, τον φεμινισμό, τη γενοκτονία,
την αγάπη– με πρόζα απλή, που κόβει την ανάσα».

Sunday Times

«Μαγευτικό, τρομακτικό και αγωνιώδες».

Independent

«Όσοι διάβασαν το εξαιρετο *Το μαχαίρι που δεν άφηνε το χέρι*
του Πάτρικ Νες, με την καθηλωτική φαντασία και το ξέφρενα
αγωνιώδες τέλος, δε θα χρειαστούν την παραμικρή προτροπή
για να διαβάσουν μονορούφι τη συνέχειά του... Είναι σε κάθε
σημείο του τόσο φιλόδοξο όσο το πρώτο βιβλίο, αλλά εδώ
η φιλοδοξία έχει υλοποιηθεί με μεγαλύτερη ευκολία, καθώς
η δυνατή πρόζα και η σφιχτή πλοκή έλκουν τον αναγνώστη
με τρομακτική ταχύτητα».

Independent on Sunday

«Συναρπαστικό... Μια εντυπωσιακά καθαρή εικόνα της ηθικής
έκπτωσης που επιφέρει ο εμφύλιος πόλεμος: δίψα για εξουσία,
ανίερές συμμαχίες, προδοσία και υποκριτικά, δელεαστικά
επιχειρήματα υπέρ της βίας».

Wall Street Journal

«Πρέπει οπωσδήποτε να διαβαστεί».

Sunday Express

«Δίνει πραγματική μάχη με τα προβλήματα της αποικιοκρατίας
και της γενοκτονίας... Ο Νες στρώνει τέλεια τον δρόμο γι' αυτό
που διαφαίνεται να είναι ένα κατατρεγμένο συμπέρασμα».

Daily Telegraph

«Ένα παραμύθι με εκτυφλωτική φαντασία, ηθικό βάθος και
καθηλωτική πλοκή».

Κριτές των Βραβείων Costa Book

«Οδυνηρή εμπειρία η ανάγνωσή του, μα δεν μπορούσα
να το αφήσω στην άκρη».

The Bookseller

«Συναρπαστικό».

Irish Independent

«Ένα καλογραμμένο βιβλίο που διερευνά με ρηξικέλευθη
διάθεση τη φύση του κακού και της ανθρωπιάς».

Publishers Weekly

«Συγκλονιστικό».

Time Out

«Μια δεξιοτεχνική άσκηση αφηγηματικής τέχνης».

Irish Times

ΠΑΤΡΙΚ ΝΕΣ

**Η ΕΡΩΤΗΣΗ
ΚΑΙ Η
ΑΠΑΝΤΗΣΗ**

ΚΙΝΟΥΜΕΝΟ ΧΑΟΣ, ΒΙΒΛΙΟ 2

Μετάφραση
Γιώργος Μπλάνας



**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

Υπό έκδοση στην τριλογία Κινούμενο χάος
Τέρατα ανθρώπων

Άλλα βιβλία του Πάτρικ Νες
από τις εκδόσεις Πατάκη
Το μαχαίρι που δεν άφηγε το χέρι
(Κινούμενο χάος, βιβλίο 1)
Το τέρας έρχεται
Οι υπόλοιποι απλώς ζούμε εδώ

Στον Patrick Gale

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Πάτρικ Νες, *Η ερώτηση και η απάντηση (Τριλογία: Κινούμενο χάος, βιβλίο 2)*

Patrick Ness, *The Ask and the Answer (Chaos Walking Trilogy: Book Two)*

Μετάφραση: Γιώργος Μπλάνας

Επιμέλεια-διορθώσεις: Ελένη Δραγώνα

Υπεύθυνη έκδοσης: Υδώνη Καρύδη

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Patrick Ness, 2009

Copyright© για τον σχεδιασμό του εξωφύλλου Walker Books Ltd, 2018

Αναδημοσιεύεται κατόπιν αδείας από την Walker Books Ltd, London SE11 5HJ

(www.walker.co.uk)

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2018

Copyright© για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Walker Books Ltd,

Λονδίνο, 2009

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Απρίλιος 2020

ΚΕΤ Γ196 ΚΕΠ 219/20 ISBN 978-960-16-8601-1



**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Όποιος παλεύει με τέρατα,
πρέπει να προσέξει να μη γίνει τέρας.
Κι όταν κοιτάς πολλή ώρα μέσα σε μιαν άδυσσο,
κοιτάει και η άδυσσος μέσα σε σένα.*

Φρίντριχ Νίτσε*

* Πέρα από το καλό και το κακό. Μτφ. Ζήσης Σαρίκας.



TO TELOS

«Ο ΘΟΡΥΒΟΣ ΣΟΥ ΣΕ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ, ΤΟΝΤ ΧΙΟΥΙΤ».

Μια φωνή...

Μέσα στο σκοτάδι...

Τα βλέφαρά μου παίζουνε κι ανοίγω τα μάτια. Όλα είναι σκιές και θολούρα και νιώθω πως ο κόσμος γυρίζει και το αίμα μου καίει και το μυαλό μου έχει φράξει και δεν μπορώ να σκεφτώ και είναι σκοτάδι...

Ανοιγοκλείνω πάλι τα μάτια.

Περίμενε...

Όχι, περίμενε...

Μόλις τώρα, μόλις τώρα ήμασταν στην πλατεία...

Μόλις τώρα την κρατούσα στην αγκαλιά μου...

Πέθαινε στην αγκαλιά μου...

«Πού είναι;» Φτύνω μέσα στο σκοτάδι, γεύομαι αίμα, η φωνή μου βραχνή, ο Θόρυβός μου σηκώνεται σαν ξαφνικός τυφώνας, ψηλά, πολύ ψηλά και κόκκινος και μανιασμένος.
«ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ;»

«Εγώ είμαι αυτός που κάνει τις ερωτήσεις εδώ, Τοντ».

Αυτή η φωνή.

Η φωνή του.

Κάπου μέσα στο σκοτάδι.

Κάπου πίσω μου, αόρατος.

Ο Δήμαρχος Πρέντις.

Ανοιγοκλείνω πάλι τα μάτια και το σκοτάδι αρχίζει να γίνεται ένα πελώριο δωμάτιο, με το μόνο φως να έρχεται από ένα και μοναδικό παράθυρο –έναν μεγάλο κύκλο ψηλά και μακριά, με τον Νέο Κόσμο και τα δύο φεγγάρια του ζωγραφισμένα στο τζάμι του– και να πέφτει λοξά πάνω μου. Αυτό μόνο.

«Τι της έκανες;» λέω, δυνατά, ανοιγοκλείνοντας τα βλέφαρά μου για να εμποδίσω το ζεστό αίμα που στάζει στα μάτια μου. Προσπαθώ ν' απλώσω το χέρι μου για να το καθαρίσω, αλλά ανακαλύπτω πως τα χέρια μου είναι δεμένα πίσω στην πλάτη μου και μέσα μου σηκώνεται πανικός και παλεύω να λυθώ απ' τα δεσμά και η ανάσα μου γίνεται πιο γρήγορη και φωνάζω πάλι: «ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ;»

Μια μπουνιά έρχεται από το πουθενά και σκάει με δύναμη στο στομάχι μου.

Σκύβω μπροστά μέσα στο σοκ που μου προκαλεί και συνειδητοποιώ πως είμαι δεμένος σε μια ξύλινη καρέκλα, με τα πόδια μου δεμένα στα πόδια της, το πουκάμισό μου χαμένο κάπου πάνω σε μια σκονισμένη πλαγιά και καθώς ξερνάω το άδειο μου στομάχι παρατηρώ πως από κάτω μου υπάρχει ένα χαλί, με το ίδιο μοτίβο του Νέου Κόσμου και των φεγγαριών του να επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά, δίχως τέλος.

Και θυμάμαι πως ήμασταν στην πλατεία, στην πλατεία που είχα τρέξει, κρατώντας τη στην αγκαλιά μου, κουβαλώντας τη, λέγοντάς της να μείνει ζωντανή, να μείνει ζωντανή μέχρι να είμαστε ασφαλείς, μέχρι να φτάσουμε στο Χέβεν για να μπορέσω να τη σώσω...

Αλλά δεν υπήρχε ασφάλεια, καμιά εντελώς ασφάλεια, υπήρχε μόνο *αυτός* και οι άντρες του και μου την πήρανε, την *πήρανε* από τα χέρια μου...

«Πρόσεξες πως δε ρώτησε, *Πού είμαι;*» λέει η φωνή του Δημάρχου, που σαλεύει κάπου εκείπέρα. «Τα πρώτα του λόγια ήτανε, *Πού είναι;* Και ο Θόρυβός του λέει το ίδιο. Ενδιαφέρον».

Το κεφάλι μου βροντοχτυπάει μαζί με το στομάχι μου και ξυπνάω λίγο ακόμα και θυμάμαι πως *πάλεψα* μαζί τους, *πάλεψα* μαζί τους όταν την πήρανε, μέχρι που το κοντάκι ενός όπλου με χτύπησε με δύναμη στον κρόταφο και μ' έριξε στο σκοτάδι...

Καταπίνω για να διώξω τον κόμπο στον λαιμό μου, καταπίνω για να διώξω τον πανικό και τον φόβο...

Γιατί αυτό είναι το τέλος, έτσι;

Το τέλος σε όλα.

Ο Δήμαρχος μ' έχει στα χέρια του.

Ο Δήμαρχος την έχει στα χέρια του.

«Αν της κάνεις κακό...» λέω και η μπουνιά στην κοιλιά μου πονάει ακόμα. Μπροστά μου στέκεται ο κύριος Κόλλινς, μισός στη σκιά, ο κύριος Κόλλινς που καλλιεργούσε καλαμπόκι και κουνουπίδια και φρόντιζε τα άλογα του Δημάρχου και στέκεται τώρα από πάνω μου μ' ένα μπιστόλι σε θήκη, ένα ντουφέκι κρεμασμένο στην πλάτη του και μια μπουνιά που τραβιέται πίσω και πάνω για να με χτυπήσει πάλι.

«Φαίνεται πως έπαθε ήδη αρκετό κακό, Τοντ», λέει ο Δήμαρχος, σταματώντας τον κύριο Κόλλινς. «Η καθημενούλα».

Οι μπουνιές μου σφίγγονται στα δεσμά τους. Ο Θόρυβός μου φαίνεται ασυνάρτητος και μισοξαλισμένος, αλλά παρ' όλα αυτά ξεσηκώνεται στην ανάμνηση του όπλου του Ντέι-

βυ Πρέντις να μας σημαδεύει, εκείνης να πέφτει στην αγκαλιά μου, της αιμορραγίας και της κοφτής ανάσας της...

Κι ύστερα τον κάνω να κοκκινίσει ακόμα περισσότερο με την εικόνα της δικιάς μου μπουνιάς να σκάει στα μούτρα του Ντέιβυ Πρέντις, του Ντέιβυ Πρέντις να πέφτει από το άλογό του, του ποδιού του να σκαλώνει στον αναβατήρα και να σέρνεται μακριά σαν τσουβάλι.

«Μάλιστα», λέει ο Δήμαρχος. «Αυτό εξηγεί τη μυστηριώδη εξαφάνιση του *γιου* μου».

Κι αν δεν είχα θολώσει εντελώς από το ξαφνικό, θα έλεγα πως ακούστηκε σχεδόν να *το διασκεδάζει*.

Όμως παρατηρώ πως ο μόνος τρόπος που το καταλαβαίνω αυτό είναι από τον ήχο της φωνής του, μιας φωνής πιο καθαρής και λεπτής από την παλιά του φωνή στην Πρέντιστاون, και πως το τίποτα που άκουσα να έρχεται απ' αυτόν όταν μπήκα τρέχοντας στο Χέβεν συνεχίζει να είναι ένα μεγάλο τίποτα στον χώρο –όποιος κι αν είναι αυτός– και ξευγαρώνει μ' ένα μεγάλο τίποτα από τον κύριο Κόλινς.

Δεν έχουνε Θόρυβο.

Κανένas τους.

Ο μόνος Θόρυβος εδώ είναι ο δικός μου, που μουγκανίζει σαν πληγωμένο μοσχάρι.

Γυρίζω το κεφάλι για να βρω τον Δήμαρχο, αλλά ο σβέρος μου πονάει πολύ και δεν μπορώ να τον στρίψω αρκετά και το μόνο που μπορώ να πω με βεβαιότητα είναι πως κάθoμαι μέσα στη μοναδική σκονισμένη χρωματιστή αχτίδα στη μέση ενός δωματίου τόσο μεγάλου που σχεδόν δεν μπορώ να διακρίνω τους τοίχους.

Και τότε βλέπω ένα μικρό τραπέζι μέσα στο σκοτάδι, τοποθετημένο αρκετά μακριά για να μην μπορώ να ξεχωρίσω τι βρίσκεται πάνω του.

Μόνο τη λάμψη μετάλλου, που λαμπυρίζει και προμηνύει πράγματα που δε θέλω να τα σκέφτομαι.

«Ακόμα με σκέφτεται σαν Δήμαρχο», λέει η φωνή του, που ακούγεται ανάλαφρη και σαν να διασκεδάζει πάλι.

«Είναι Πρόεδρος Πρέντις τώρα, μικρέ», γρυλίζει ο κύριος Κόλλινς. «Καλά θα κάνεις να το θυμάσαι αυτό».

«Τι της έκανες;» λέω, προσπαθώντας πάλι να γυρίσω δεξιά κι αριστερά, μορφάζοντας από τον πόνο στον λαιμό μου. «Αν την αγγίξεις, θα...»

«Φτάνεις στην πόλη μου σήμερα το πρωί», με διακόπτει ο Δήμαρχος, «χωρίς τίποτα στην κατοχή σου, ούτε καν πουκάμισο πάνω σου, μόνο μ' ένα κορίτσι που έχει πάθει ένα τρομερό ατύχημα στα χέρια σου...»

Ο Θόρυβός μου εκτοξεύεται: «Δεν ήτανε ατύχημα...»

«Ήτανε, και μάλιστα πολύ σοβαρό», συνεχίζει ο Δήμαρχος, με τη φωνή του να δείχνει το πρώτο σημάδι της ανυπομονησίας που άκουσα όταν συναντηθήκαμε στην πλατεία. «Τόσο σοβαρό που κοντεύει να πεθάνει. Και ιδού το αγόρι που ξοδέψαμε τόσο πολύ από τον χρόνο και την ενέργειά μας για να το βρούμε, το αγόρι που μας προκάλεσε τόσους μπελάδες, να μας προσφέρεται οικειοθελώς, να προσφέρεται να κάνει ό,τι θέλουμε αρκεί μόνο να σώσουμε το κορίτσι – και παρ' όλα αυτά, όταν προσπαθούμε να κάνουμε ακριβώς αυτό...»

«Είναι καλά; Δεν κινδυνεύει;»

Ο Δήμαρχος σταματάει κι ο κύριος Κόλλινς κάνει ένα βήμα μπροστά και με χτυπάει με την ανάποδη του χειριού του στο πρόσωπο. Ακολουθεί μια ατέλειωτη στιγμή καθώς ο πόνος απλώνεται στο μάγουλό μου και κάθομαι εκεί, αγκομαχώντας.

Τότε ο Δήμαρχος έρχεται μέσα στον φωτεινό κύκλο, ακριβώς μπροστά μου.

Είναι ακόμα με τα καλά του ρούχα, ατσαλάκωτος και καθαρός όπως πάντα, λες και δε 'ναι καθόλου άνθρωπος από κάτω, μόνο μια κολόνα πάγου που περπατάει και μιλάει. Ακόμα κι ο κύριος Κόλλινς έχει λεκέδες από ιδρώτα και βρομιά και τη μυρωδιά που θα περίμενες – αλλά όχι ο Δήμαρχος, όχι.

Ο Δήμαρχος σε κάνει να μοιάζεις μ' ένα βουνό σκουπίδια, που χρειάζεται καθαρισμό.

Στέκεται μπροστά μου και με κοιτάει, σκύβει για να με κοιτάξει στα μάτια.

Κι ύστερα μου κάνει μια ερώτηση, σαν από απλή περιέργεια.

«Πώς τη λένε, Τοντ;»

Ανοιγοκλείνω τα μάτια, έκπληχτος. «Τι;»

«Πώς τη λένε;» ξαναλέει.

Σίγουρα θα πρέπει να ξέρει το όνομά της. Σίγουρα θα πρέπει να είναι στον Θόρυβό μου...

«Ξέρεις πώς τη λένε», λέω.

«Θέλω να μου πεις εσύ».

Γυρίζω το βλέμμα στον κύριο Κόλλινς, που στέκεται εκεί με τα χέρια σταυρωμένα και τη σιωπή του να μην κάνει τίποτα για να κρύψει την έκφραση του προσώπου του, που λέει πως ευχαρίστως θα με πατούσε χάμω.

«Άλλη μια φορά, Τοντ», λέει ο Δήμαρχος ανάλαφρα. «Και θα ήθελα πάρα πολύ για λογαριασμό σου ν' απαντήσεις. Πώς τη λένε; Αυτό το κορίτσι από την άλλη άκρη του σύμπαντος».

«Αν ξέρεις πως είναι από την άλλη άκρη του σύμπαντος», λέω, «σίγουρα ξέρεις και τ' όνομά της».

Και τότε ο Δήμαρχος χαμογελάει, στ' αλήθεια χαμογελάει.

Κι εγώ νιώθω πιο φοβισμένος από ποτέ.

«Δεν πάει έτσι το πράγμα, Τοντ. Πάει πως εγώ ρωτάω κι εσύ απαντάς. Λοιπόν. Πώς τη λένε;»

«Πού είναι;»

«Πώς τη λένε;»

«Πες μου πού είναι και θα σου πω πώς τη λένε».

Αναστενάζει, σαν να τον έχω απογοητέψει. Κάνει νόημα στον κύριο Κόλλινς, που έρχεται ένα βήμα μπροστά και μου ρίχνει πάλι μια μπουνιά στο στομάχι.

«Είναι απλή συναλλαγή, Τοντ», λέει ο Δήμαρχος καθώς ξερνάω στο χαλί. «Το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να μου πεις ό,τι θέλω να μάθω και τελειώσαμε. Η επιλογή είναι δική σου. Ειλικρινά, δεν επιθυμώ να σε βλάψω άλλο».

Βαριανασαίνω, σκυμμένος μπροστά, ο πόνος στα σωθικά μου με δυσκολεύει να βάλω αρκετό αέρα μέσα μου. Νιώθω το βάρος μου να τραβάει τα δεσμά στους καρπούς μου και νιώθω το αίμα στο πρόσωπό μου να κολλάει και να ξεραίνεται και κοιτάω με μάτια θολά έξ' απ' τη μικρή φωτεινή φυλακή μου στη μέση αυτού του δωματίου, αυτού του δωματίου χωρίς εξόδους...

Αυτού του δωματίου που πρόκειται να πεθάνω...

Αυτού του δωματίου...

Αυτού του δωματίου που δε 'ναι εκείνη.

Και κάτι μέσα μου επιλέγει.

Αν αυτό ήτανε, τότε κάτι μέσα μου αποφασίζει.

Αποφασίζει να μην πει.

«Το ξέρεις τ' όνομά της», λέω. «Σκότωσέ με αν θες, αλλά το ξέρεις ήδη τ' όνομά της».

Κι ο Δήμαρχος απλά με παρακολουθάει.

Το πιο ατέλειωτο λεπτό της ζωής μου περνάει μ' αυτόν να με παρακολουθάει, να με διαβάζει, να βλέπει πως πραγματικά το εννοώ.

Κι ύστερα πηγαίνει στο μικρό ξύλινο τραπέζι.

Κοιτάω να δω, αλλά η πλάτη του μου κρύβει αυτό που κάνει. Τον ακούω να πασπατεύει πράγματα στην επιφάνειά του, το άγριο σκρατς μετάλλου που σέρνεται πάνω σε ξύλο.

«Θα κάνω ό,τι θες», λέει και αναγνωρίζω πως πιθηκίζει τα δικά μου λόγια. «Σώσε τη μόνο και θα κάνω ό,τι θες».

«Δε σε φοβάμαι», λέω, αν κι ο Θόρυβός μου λέει άλλα καθώς σκέφτεται όλα τα πράγματα που θα μπορούσαν νάναι πάνω σε κείνο το τραπέζι. «Δε φοβάμαι να πεθάνω».

Κι αναρωτιέμαι αν το εννοώ.

Γυρίζει σε μένα, με τα χέρια του πίσω στην πλάτη του, έτσι που να μην μπορώ να δω τι έχει πάρει. «Επειδή είσαι άντρας, Τοντ; Επειδή ένας άντρας δε φοβάται να πεθαίνει;»

«Ναι», λέω. «Επειδή 'μαι άντρας».

«Αν δεν κάνω λάθος, τα γενέθλιά σου θέλουνε ακόμα δεκατέσσερις μέρες».

«Αυτό είναι απλά ένα νούμερο». Ανασαίνω βαριά, το στομάχι μου χοροπηδάει που μιλάω έτσι. «Δε σημαίνει τίποτα. Αν ήμουνα στον Παλιό Κόσμο, θα ήμουνα...»

«Δεν είσαι στον Παλιό Κόσμο, μικρέ», λέει ο κύριος Κόλλινς.

«Δεν πιστεύω πως εννοεί αυτό, κύριε Κόλλινς», λέει ο Δήμαρχος, συνεχίζοντας να με κοιτάει. «Ε, Τοντ;»

Το βλέμμα μου πηγαινόρχειται απ' τον έναν στον άλλον. «Σκότωσα», λέω. «Σκότωσα».

«Ναι, πιστεύω ότι σκότωσες», λέει ο Δήμαρχος. «Βλέπω την ντροπή σου γι' αυτό αποτυπωμένη πάνω σου. Αλλά το ερώτημα είναι ποιον; Ποιον σκότωσες;» Βγαίνει από τον φωτεινό κύκλο και μπαίνει στο σκοτάδι, με ό,τι πήρε απ' το τραπέζι κρυμμένο, όπως πηγαίνει πίσω μου. «Ή θα έπρεπε να πω τι;»

«Σκότωσα τον Ααρών», λέω, προσπαθώντας να τον ακολουθήσω με το βλέμμα, αλλά χωρίς να τα καταφέρνω.

«Τι μου λες! Αλήθεια;» Η απουσία Θορύβου του είναι απαίσιο πράμα, και μάλιστα όταν δεν μπορείς να τον δεις. Δε 'ναι σαν την κοριτσιίστικη σιωπή. Η κοριτσιίστικη σιωπή είναι κάτι ζωντανό που έχει σχήμα μέσα σ' όλο τον Θόρυβο που κροταλίζει γύρω της.

(Σκέφτομαι εκείνη, σκέφτομαι τη σιωπή της, τον πόνο της σιωπής της.)

(Δε σκέφτομαι τ' όνομά της.)

Ωστόσο, με τον Δήμαρχο, όπως και να το 'κανε, όπως και να κατάφερε να μην έχουνε Θόρυβο αυτός και ο κύριος Κόλλινς, μοιάζει σαν νάναι τίποτα, σαν ένα νεκρό πράμα, που δεν έχει παραπάνω σχήμα ή Θόρυβο ή ζωή στον κόσμο από μια πέτρα ή έναν τοίχο, ένα σχυρό που δεν πρόκειται να κυριέψεις ποτέ. Υποθέτω πως διαβάζει τον Θόρυβό μου, αλλά πώς μπορείς νάσαι σίγουρος μ' έναν άντρα που έφτιαξε τον εαυτό του από πέτρα;

Του δείχνω αυτό που θέλει έτσι κι αλλιώς. Βάζω την εκκλησία κάτω από τον καταρράχτη στο μπροστινό μέρος του Θορύβου μου. Παρουσιάζω όλη την αληθινή μάχη με τον Ααρών, όλη την πάλη και το αίμα, με δείχνω να τον πολεμάω και να τον χτυπάω και να τον ρίχνω χάμω. Με δείχνω να βγάζω το μαχαίρι μου.

Με βάζω να μαχαιρώνω τον Ααρών στον λαϊμό.

«Υπάρχει αλήθεια εκεί», λέει ο Δήμαρχος. «Αλλά είναι όλη η αλήθεια;»

«Είναι», λέω, ανεβάζοντας την ένταση του Θορύβου μου για να μπλοκάρω ό,τι άλλο θα μπορούσε ν' ακούσει. «Είναι η αλήθεια».

Η φωνή του συνεχίζει να δείχνει πως διασκεδάζει. «Νομίζω πως μου λες ψέματα, Τοντ».

«Δε λέω ψέματα!» φωνάζω σχεδόν. «Έκανα αυτό που ήθελε ο Ααρών! Τον δολοφόνησα! Έγινε άντρας με τους

δικούς σου νόμους και μπορείς να με πάρεις στον στρατό σου και θα κάνω ό,τι θες – μόνο πες μου τι της έχεις κάνει!»

Βλέπω τον κύριο Κόλλινς να παρατηρεί ένα νόημα από πίσω μου και να ξανακάνει ένα βήμα μπροστά, με την μπουνιά πίσω και...

(Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς.)

Τινάζομαι μακριά του τόσο δυνατά που σέρνω την καρέκλα μερικά μέτρα στο πλάι...

(Σκάστε.)

Και η μπουνιά δεν πέφτει ποτέ.

«Ωραία», λέει ο Δήμαρχος και ακούγεται ήρεμα ευχαριστημένος. «Ωραία». Αρχίζει να κινείται πάλι στο σκοτάδι. «Επίτρεψέ μου να σου εξηγήσω μερικά πράγματα, Τοντ», λέει. «Είσαι στο κυρίως γραφείο αυτού που προηγουμένως ήταν ο καθεδρικός του Χέβεν και αυτού που χθες έγινε Προεδρικό Μέγαρο. Σ' έφερα στο σπίτι μου με την ελπίδα να σε βοηθήσω. Να σε βοηθήσω να δεις πως κάνεις λάθος στην απεγνωσμένη μάχη που δίνεις εναντίον μου, εναντίον μας».

Η φωνή του πηγαίνει πίσω από τον κύριο Κόλλινς...

Η φωνή του....

Για ένα δευτερόλεπτο μου δίνει μια αίσθηση σαν να μη μιλάει δυνατά...

Σαν να μιλάει κατευθείαν μέσα στο κεφάλι μου...

Ύστερα αυτό περνάει.

«Οι στρατιώτες μου πρέπει να φτάσουν εδώ αύριο το απόγευμα», λέει, συνεχίζοντας να μετακινείται. «Εσύ, Τοντ Χιούιτ, θα μου πεις πρώτα αυτά που θα σε ρωτήσω και μετά θα κρατήσεις τον λόγο σου και θα με βοηθήσεις στη δημιουργία μιας καινούριας κοινωνίας».

Ξαναπαίνει στο φως, σταματώντας μπροστά μου, με τα χέρια του ακόμα πίσω από την πλάτη, με ό,τι κι αν πήρε απ' το τραπέζι ακόμα κρυμμένο.

«Ωστόσο, η διαδικασία που θέλω ν' αρχίσω εδώ, Τοντ», λέει, «είναι τέτοια που πρέπει να μάθεις ότι δεν είμαι εχθρός σου».

Ξαφνιάζομαι τόσο που σταματάω να φοβάμαι για ένα δευτερόλεπτο.

«Δεν είσαι εχθρός μου;»

Ανοίγω τα μάτια μου διάπλατα.

Δεν είσαι εχθρός μου;

«Όχι, Τοντ», λέει. «Δεν είμαι εχθρός σου».

«Είσαι φονιάς», λέω, χωρίς να σκεφτώ.

«Είμαι στρατηγός», λέει. «Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο».

Τον κοιτάω επίμονα. «Σκότωσες ανθρώπους στην πορεία σου προς τα δω. Σκότωσες τους κατοίκους του Φάρμπραντς».

«Λυπηρά πράγματα συμβαίνουν σε καιρό πολέμου, αλλά αυτός ο πόλεμος τέλειωσε τώρα».

«Σε είδα να τους πυροβολάς», λέω – και σιχαίνομαι πώς ακούγονται τα λόγια ενός άντρα χωρίς Θόρυβο τόσο στέρεα, τόσο πολύ σαν αμετακίνητος βράχος.

«Εμένα προσωπικά, Τοντ;»

Καταπίνω για να διώξω μια στυφή γεύση. «Όχι, αλλά ήτανε ένας πόλεμος που εσύ άρχισες!»

«Ήταν αναγκαίος», λέει. «Για να σώσω έναν άρρωστο και ετοιμοθάνατο πλανήτη».

Η ανάσα μου γίνεται πιο γρήγορη, το μυαλό θολώνει περισσότερο, το κεφάλι μου γίνεται πιο βαρύ από ποτέ. Αλλά κι ο Θόρυβός μου είναι πιο κόκκινος. «Δολοφόνησες τον Κίλλιαν».

«Βαθιά λυπηρό», λέει αυτός. «Θα γινόταν εξαιρετος στρατιώτης».

«Σκότωσες τη μητέρα μου», λέω, με τη φωνή μου να τσα-

κίζει (σκάστε), τον Θόρυβό μου να γεμίζει οργή και θλίψη, τα μάτια μου να τα κάνουνε θάλασσα γεμίζοντας δάκρυα (σκάστε, σκάστε, σκάστε). «Σκοτώσες όλες τις γυναίκες της Πρέντισταουν».

«Πιστεύεις όλα όσα ακούς, Τοντ;»

Ακολουθεί μια σιωπή, μια πραγματική σιωπή, λες πως ακόμα κι ο Θόρυβός μου δε θέλει να πει τίποτα.

«Δεν έχω καμιά επιθυμία να σκοτώνω γυναίκες», προ-
σθέτει. «Ποτέ δεν είχα».

Το στόμα μου ανοίγει, χάσκει. «Ναι, είχες...»

«Δεν είναι ώρα τώρα για μάθημα Ιστορίας».

«Είσαι ψεύτης!»

«Κι εσύ υποθέτεις πως ξέρεις τα πάντα, έτσι;» Η φωνή του γίνεται ψυχρή και απομακρύνεται από κοντά μου κι ο κύριος Κόλλινς με χτυπάει τόσο δυνατά στο πλάι του κεφαλιού μου που παραλίγο να πέσω στο πάτωμα.

«Είσαι ΨΕΥΤΗΣ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!» φωνάζω, με τ' αυτιά μου να κουδουνίζουνε ακόμα απ' την μπουνιά.

Ο κύριος Κόλλινς με ξαναχτυπάει στην άλλη πλευρά, δυνατά σαν να μου την έριξε με μαδέρι.

«Δεν είμαι εχθρός σου, Τοντ», ξαναλέει ο Δήμαρχος. «Σε παρακαλώ, σταμάτα να με αναγκάζεις να σ' το κάνω αυτό».

Το κεφάλι μου πονάει τόσο πολύ που δε λέω τίποτα. Δεν μπορώ να πω τίποτα. Δεν μπορώ να πω τη λέξη που θέλει. Δεν μπορώ να πω τίποτ' άλλο χωρίς να καταλήξω αναίσθητος απ' το ξύλο.

Αυτό είναι το τέλος. Πρέπει νάναι το τέλος. Δε θα μ' αφήσουνε να ζήσω. Δε θα την αφήσουνε να ζήσει.

Πρέπει νάναι το τέλος.

«Ελπίζω να είναι το τέλος», λέει ο Δήμαρχος, με τη φωνή του παράδοξα αληθινή. «Ελπίζω πως θα μου πεις αυτά

που θέλω να μάθω ώστε να μπορέσουμε να το σταματήσουμε όλο αυτό».

Κι ύστερα λέει...

Ύστερα λέει...

Λέει: «Σε παρακαλώ».

Σηκώνω το βλέμμα, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια μου που έχουνε αρχίζει να πρήζονται.

Το πρόσωπό του έχει μια έκφραση ανησυχίας, μια έκφραση σχεδόν *ικεσίας*.

Τι στον διάβολο; Τι στον διάβολο, γαμώτο;

Και ξανακούω το βουητό του μέσα στο κεφάλι μου...

Διαφορετικό απ' το ν' ακούς απλά τον Θόρυβο κάποιου...

ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ – σαν να το λέει η δικιά μου φωνή...

ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ – σαν να 'ρχεται από μένα...

Να με πιέξει...

Μέσα μου...

Κάνοντάς με να νιώθω πως θέλω να το πω...

ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ...

«Τα πράγματα που νομίζεις πως ξέρεις, Τοντ», λέει ο Δήμαρχος, με τη φωνή του να συνεχίζει να κουλουριάζεται μέσα στο κεφάλι μου, «αυτά τα πράγματα δεν είναι αλήθεια».

Και τότε θυμάμαι...

Θυμάμαι τον Μπεν...

Θυμάμαι τον Μπεν να μου λέει το ίδιο πράγμα...

Τον Μπεν που τον έχασα...

Και ο Θόρυβός μου ατσαλώνεται, ακριβώς εκεί.

Τον αποκόβει.

Το πρόσωπο του Δημάρχου χάνει την παρακαλετή του έκφραση.

«Εντάξει», λέει, κατσουφιάζοντας λίγο. «Αλλά να θυμά-

σαι πως είναι δική σου επιλογή». Ισιώνει το κορμί του.

«Πώς τη λένε;»

«Ξέρεις πώς τη λένε».

Ο κύριος Κόλλινς με χτυπάει στο κεφάλι, τινάζοντάς με πλάγια.

«Πώς τη λένε;»

«Το ξέρεις ήδη...»

Μπαμ, άλλο ένα χτύπημα – αυτή τη φορά στην άλλη πλευρά.

«Πώς τη λένε;»

«Όχι».

Μπαμ.

«Πες μου τ' όνομά της».

«Όχι!»

ΜΠΟΥΜ!

«Ποιο είναι τ' όνομά της, Τοντ;»

«ANTE GAM...!»

Μόνο που δε λέω «γαμ...» κι ο κύριος Κόλλινς με χτυπάει τόσο δυνατά που το κεφάλι μου τινάζεται πίσω και η καρέκλα μπατάρει και πέφτω πλάγια στο πάτωμα, παίρνοντάς τη μαζί μου. Βροντάω στο χαλί – τα χέρια μου δεμένα έτσι που δεν μπορώ να πιαστώ, τα μάτια μου γεμάτα μικρούς Νέους Κόσμους, μέχρι που δεν υπάρχει τίποτ' άλλο να δω.

Ανασαίνω πεσμένος στο χαλί.

Οι μπότες του Δημάρχου έρχονται κοντά μου με τις μύτες τους να πλησιάζουνε το πρόσωπό μου.

«Δεν είμαι εχθρός σου, Τοντ Χιούιτ», λέει άλλη μια φορά. «Απλά πες μου τ' όνομά της κι όλο αυτό θα σταματήσει».

Παίρνω μια ανάσα και πρέπει να τη βγάλω βήχοντας.

Παίρνω άλλη μία και λέω αυτό που έχω να πω.

«Είσαι δολοφόνος».

Άλλη μια σιωπή.

«Αφού το θες έτσι...» λέει ο Δήμαρχος.

Τα πόδια του απομακρύνονται και νιώθω τον κύριο Κόλλινς να τραβάει την καρέκλα μου από το πάτωμα, σηκώνοντάς με μαζί της, με το κορμί μου να διαμαρτύρεται για το ίδιο του το βάρος, μέχρι που βρίσκομαι πάλι καθισμένος στον φωτεινό χρωματιστό κύκλο. Τα μάτια μου είναι τόσο πρησμένα πια που δεν μπορώ να δω καθόλου τον κύριο Κόλλινς παρόλο που είναι ακριβώς μπροστά μου.

Ακούω τον Δήμαρχο πάλι στο μικρό τραπέζι. Τον ακούω να μετακινάει πράγματα στην επιφάνεια. Ακούω πάλι το σύρσιμο μετάλλου.

Τον ακούω να έρχεται πλάι μου.

Και μετά από τόση ελπίδα, νάτο πραγματικά και αμετάκλητα.

Το τέλος μου.

Αυπάμαι, σκέφτομαι. Αυπάμαι τόσο μα τόσο πολύ.

Ο Δήμαρχος βάζει το χέρι του στον ώμο μου κι εγώ τραβιέμαι, αλλά αυτός το κρατάει εκεί, πιέζοντας σταθερά. Δεν μπορώ να δω τι κρατάει, αλλά φέρνει κάτι προς το μέρος μου, προς το πρόσωπό μου, κάτι σκληρό και μεταλλικό και γεμάτο πόνο κι έτοιμο να με κάνει να υποφέρω και να τελειώσει τη ζωή μου και υπάρχει μια τρύπα μέσα μου που έχω ανάγκη να χωθώ, μακριά απ' όλο αυτό, μέσα βαθιά και σκοτεινά και ξέρω πως αυτό είναι το τέλος, το τέλος εντελώς. Ποτέ δε θα μπορέσω να δραπετέψω αποδώ και θα με σκοτώσει και θα τη σκοτώσει κι αυτή και δεν υπάρχει καμιά πιθανότητα, δεν υπάρχει ζωή, δεν υπάρχει ελπίδα, δεν υπάρχει τίποτα.

Αυπάμαι.

Κι ο Δήμαρχος βάζει έναν επίδεσμο στο πρόσωπό μου.

Βγάξω μια πνιχτή κραυγή απ' τη δροσιά του και τινάξο-

μαι μακριά απ' τα χέρια του, αλλά αυτός συνεχίζει να τον πιάζει απαλά στο καρούμπαλο στο κούτελό μου και στις πληγές στο πρόσωπο και στο πιγούνι μου, με το κορμί του τόσο κοντά που το μυρίζω, την καθαριότητά του, το ξυλώδες άρωμα του σαπουνιού του, την ανάσα από τη μύτη του να μου χαϊδεύει το μάγουλο, τα δάχτυλά του ν' αγγίζουν τα κοψίματά μου σχεδόν τρυφερά, να περιποιούνται το πρήξιμο γύρω απ' τα μάτια μου, τα σκισίματα στο χέλι μου και νιώθω τους επιδέσμους ν' αρχίζουν να δουλεύουν σχεδόν αμέσως, νιώθω το πρήξιμο να υποχωρεί κατευθείαν, τα παυσίπονα να πλημμυρίζουν το σύστημά μου και σκέφτομαι για ένα δευτερόλεπτο πόσο καλοί είναι οι επίδεσμοι στο Χέβεν, πόσο μοιάζουν με τους δικούς της επιδέσμους, και η ανακούφιση έρχεται τόσο γρήγορα, τόσο απροσδόκητα που ο λαϊμός μου σφίγγεται και πρέπει να καταπιώ για να διώξω τον κόμπο.

«Δεν είμαι ο άνθρωπος που νομίζεις, Τοντ», λέει ο Δήμαρχος σιγανά, σχεδόν μέσα στο αυτί μου, βάζοντας ακόμα έναν επίδεσμο στον λαϊμό μου. «Δεν έκανα τα πράγματα που νομίζεις πως έκανα. Ζήτησα από τον γιο μου να σε φέρει πίσω. Δεν του ζήτησα να πυροβολήσει κανέναν. Δε ζήτησα από τον Ααρών να σε σκοτώσει».

«Είσαι ψεύτης», λέω, αλλά η φωνή μου είναι αδύναμη και τρέμω από την προσπάθεια να μην μπήξω τα κλάματα (σκάστε).

Ο Δήμαρχος βάζει κι άλλους επιδέσμους στις μελανιές στο στήθος μου και στο στομάχι μου, τόσο απαλά που με το ζόρι το αντέχω, τόσο απαλά που είναι σχεδόν σαν να νοιάζεται για το πώς το νιώθω.

«Πραγματικά νοιάζομαι, Τοντ», λέει. «Θα υπάρξει χρόνος για να μάθεις πως αυτό είναι αλήθεια».

Έρχεται πίσω μου και βάζει άλλον έναν επίδεσμο γύρω

απ' τα δεσμά στους καρπούς μου, παίρνοντας τα χέρια μου και τρίβοντάς τα, ψηλαφίζοντάς τα με τους αντίχειρές του.

«Θα υπάρξει χρόνος», λέει, «για να καταλήξεις να μ' εμπιστευτείς. Για να καταλήξεις, ίσως, ακόμα και να με *συμπαθήσεις*. Ακόμα και να με θεωρήσεις, μια μέρα, σαν ένα είδος πατέρα για σένα, Τοντ».

Έχω μιαν αίσθηση σαν να εξαφανίζεται ο Θόρυβός μου με όλα τα φάρμακα, με όλο τον πόνο που χάνεται, μ' εμένα να χάνομαι μαζί του, σαν να με σκοτώνει τελικά αλλά με φροντίδα αντί για τιμωρία.

Δεν μπορώ να εμποδίσω το κλάμα στον λαιμό μου, στα μάτια μου, στη φωνή μου.

«Σε παρακαλώ», λέω. «Σε παρακαλώ».

Αλλά δεν ξέρω τι εννοώ.

«Ο πόλεμος τέλειωσε, Τοντ», ξαναλέει ο Δήμαρχος. «Φτιάχνουμε έναν καινούριο κόσμο. Αυτό τον πλανήτη που τελικά και αληθινά θα δικαιώσει το όνομά του. Πίστεψέ με που το λέω, μόλις τον δεις, θα *θες* να είσαι μέρος του».

Ανασαίνω μέσα στο σκοτάδι.

«Θα μπορούσες να είσαι επικεφαλής αντρών, Τοντ. Απέδειξες πως είσαι πολύ ξεχωριστός».

Συνεχίζω ν' ανασαίνω, προσπαθώντας να κρατηθώ απ' αυτό αλλά νιώθοντας τον εαυτό μου να γλιστράει μακριά.

«Πώς μπορώ να ξέρω;» λέω τελικά, με τη φωνή μου ένα κρώξιμο, ένα παραμιλητό, ένα πράμα όχι εντελώς πραγματικό. «Πώς μπορώ να ξέρω αν είναι καν ακόμα ζωντανή;»

«Δεν μπορείς», λέει ο Δήμαρχος. «Έχεις μόνο τον λόγο μου».

Και περιμένει πάλι.

«Κι αν το κάνω», λέω, «αν κάνω αυτό που λες, θα τη σώσεις;»

«Θα κάνουμε ό,τι είναι απαραίτητο», λέει.

Χωρίς πόνο, μου φαίνεται σχεδόν σαν να μην έχω καθόλου σώμα, σχεδόν σαν νάμαι φάντασμα, καθισμένο σε μια καρέκλα, τυφλό και αιώνιο.

Σαν νάμαι ήδη νεκρός.

Γιατί πώς το ξέρεις πως είσαι ζωντανός αν δεν πονάς;

«Είμαστε οι επιλογές που κάνουμε, Τοντ», λέει ο Δήμαρχος. «Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο. Προσωπικά, θα ήθελα να επιλέξεις να μου πεις. Θα το ήθελα πάρα πολύ, πραγματικά».

Κάτω απ' τους επιδέσμους είναι απλά περισσότερο σκοτάδι.

Μόνο εγώ – μόνος στα σκοτεινά.

Μόνος με τη φωνή του.

Δεν ξέρω τι να κάνω.

Δεν ξέρω τίποτα.

(Τι να κάνω;)

Αλλά αν υπάρχει μια πιθανότητα, αν υπάρχει έστω και μια πιθανότητα...

«Είναι πραγματικά τόσο μεγάλη θυσία, Τοντ;» λέει ο Δήμαρχος, ακούγοντάς με να σκέφτομαι. «Εδώ, στο τέλος του παρελθόντος; Στην αρχή του μέλλοντος;»

Όχι. Όχι. Δεν μπορώ. Είναι ψεύτης και δολοφόνος, ό,τι και να λέει...

«Περιμένω, Τοντ».

Ωστόσο, μπορεί νάναι ζωντανή, μπορεί να την κρατήσει ζωντανή...

«Πλησιάζουμε την τελευταία σου ευκαιρία, Τοντ».

Σηκώνω το κεφάλι. Η κίνηση χαλαρώνει λίγο τους επιδέσμους και μισοκλείνω τα μάτια στο φως, προς τα πάνω, προς το πρόσωπο του Δημάρχου.

Είναι ανέκφραστο όπως πάντα.

Είναι ο άδειος, άψυχος τοίχος.

Θα μπορούσα μια χαρά να μιλάω σε μια απύθμενη τρύπα.

Θα μπορούσα μια χαρά να είμαι η απύθμενη τρύπα.

Κοιτάω αλλού. Κοιτάω κάτω.

«Βάιολα», λέω στο χαλί. «Το όνομά της είναι Βάιολα».

Ο Δήμαρχος βγάζει μια ατέλειωτη ανάσα ικανοποίησης.

«Ωραία, Τοντ», λέει. «Σ' ευχαριστώ».

Γυρίζει στον κύριο Κόλλινς.

«Κλείδωσε τον».



ΜΕΡΟΣ Ι

Ο ΤΟΝΤ
ΣΤΟΝ ΠΥΡΡΟ

ο ΠΑΛΙΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ

[TONT]

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΟΛΛΙΝΣ ΜΕ ΣΠΡΩΧΝΕΙ σε μια στενή, χωρίς παράθυρα σκάλα, όλο και πιο πάνω, στρίβοντας σε απότομα πλατύσκαλα αλλά πάντα ίσια πάνω. Ακριβώς τη στιγμή που σκέφτομαι πως τα πόδια μου δεν αντέχουνε άλλο, φτάνουμε σε μια πόρτα. Την ανοίγει και με σπρώχνει δυνατά και κατακυλάω σ' ένα ξύλινο πάτωμα, με τα χέρια μου τόσο μουδιασμένα που δεν μπορώ καν να στηριχτώ για να σηκωθώ και βογκάω και γυρίζω στο πλάι.

Και κοιτάω κάτω σ' ένα κενό τριάντα μέτρων.

Ο κύριος Κόλλινς γελάει καθώς βιάζομαι να τραβηχτώ μακριά. Είμαι σ' ένα πατάρι όχι παραπάνω από πέντε σανίδες φαρδύ που πηγαίνει γύρω γύρω στους τοίχους ενός τετράγωνου δωματίου. Στη μέση υπάρχει απλά μια πελώρια τρύπα με μερικά σκοινιά να κρέμονται στο κέντρο της. Τα ακολουθώ προς τα πάνω μέσ' από ένα ψηλό φρεάτιο, μέχρι που το βλέμμα μου σταματάει στο μεγαλύτερο ζευγάρι καμπάνες που είδα ποτέ, κρεμασμένες από ένα ξύλινο δοκάρι, τεράστια πράγματα, μεγάλες σαν δωμάτιο που θα μπορούσες να ζήσεις, ενώ υπάρχουνε αψιδωτά ανοίγ-

ματα στις πλευρές του πύργου, έτσι που ν' ακούγονται όταν χτυπάνε.

Αναπηδάω όταν ο κύριος Κόλλινς κλείνει με βρόντο την πόρτα και τη συρτώνει μ' ένα κλακ-κλαπ που δεν αφήνει περιθώρια για σκέψεις απόδρασης.

Σηκώνομαι όρθιος και στηρίζομαι στον τοίχο μέχρι να μπορέσω πάλι ν' αναπνεύσω.

Κλείνω τα μάτια.

Είμαι ο Τοντ Χιούιτ, σκέφτομαι. Είμαι ο γιος του Κίλλιαν Μπόνντ και του Μπεν Μουρ. Τα γενέθλιά μου είναι σε δεκατέσσερις μέρες, αλλά είμαι άντρας.

Είμαι ο Τοντ Χιούιτ και είμαι άντρας.

(Ένας άντρας που είπε στον Δήμαρχο τ' όνομά της.)

«Λυπάμαι», ψιθυρίζω. «Λυπάμαι πάρα πολύ».

Μετά από λίγο, ανοίγω τα μάτια και κοιτάω ψηλά κι ολόγυρα. Σ' αυτό τον όροφο του πύργου υπάρχουνε μικρά ορθογώνια ανοίγματα, σαν παράθυρα –τρία σε κάθε τοίχο– που αφήνουνε το σκονισμένο ασθενικό φως να μπαίνει κι εμένα να βλέπω έξω.

Πηγαίνω στο κοντινότερο από αυτά. Είμαι στο καμπαναριό του καθεδρικού, προφανώς. Από κάτω βρίσκεται η πλατεία απ' όπου πρωτομπήκα στην πόλη, μόλις σήμερα το πρωί, κι όμως μου φαίνεται λες κι ήταν αιώνες πριν. Σουρουπώνει – άρα θα πρέπει να ήμουνα αναίσθητος για λίγο, πριν με ξυπνήσει ο Δήμαρχος; διάστημα που θα μπορούσε να της έχει κάνει οτιδήποτε, διάστημα που θα μπορούσε...

(Σκάσε, απλά σκάσε.)

Κοιτάω κάτω την πλατεία. Είναι ακόμα άδεια, ακόμα ησυχία μιας σιωπηλής πόλης, μιας πόλης χωρίς Θόρυβο,

μιας πόλης που περιμένει νάρθει και να την κατακτήσει ένας στρατός.

Μιας πόλης που δεν προσπάθησε καν να δώσει μάχη.

Αλλά εμφανίστηκε ο Δήμαρχος και του την παράδωσαν κατευθείαν. *Μερικές φορές η φήμη ενός στρατού είναι το ίδιο αποτελεσματική με τον ίδιο τον στρατό*, μου είπε. Δεν είχε δίκιο;

Όλο αυτό το διάστημα να τρέχουμε προς τα δω όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε, χωρίς να σκεφτόμαστε πώς θα ήτανε το Χέβεν μόλις φτάναμε, χωρίς να το λέμε δυνατά αλλά ελπίζοντας πως θάτανε ασφαλές, ελπίζοντας πως θάτανε παράδεισος.

Σου λέω πως υπάρχει ελπίδα, είπε ο Μπεν.

Αλλά έκανε λάθος. Δεν ήτανε καθόλου το Χέβεν.

Ήτανε η Νέα Πρέντισταουν.

Κατσουφιάζω, νιώθοντας το στήθος μου να σφίγγεται και κοιτάω πέρα δυτικά πάν' απ' την πλατεία, πάν' απ' τις κορφές των δέντρων που απλώνονται μέχρι τα πιο μακρινά σιωπηλά σπίτια και τους δρόμους και συνεχίζουνε προς τα πάνω μέχρι τον καταρράκτη, που πέφτει με θόρυβο από την άκρη της κοιλάδας σε κοντινή απόσταση, τον ξιγκ ζαγκ δρόμο που ανεβαίνει σαν φερμουάρ στον λόφο δίπλα του, τον δρόμο που έδωσα μάχη με τον Ντέιβυ Πρέντις Τζούνιορ, τον δρόμο που η Βάιολα...

Ξαναγυρίζω στο δωμάτιο.

Τα μάτια μου προσαρμόζονται στο ασθενικό φως, αλλά δε φαίνεται να υπάρχει τίποτα εδώ έτσι κι αλλιώς πέρα από σανίδες και κάτι σαν βρόμα. Τα σκοινιά κρέμονται απ' τις καμπάνες περίπου δυο μέτρα σε κάθε πλευρά. Κοιτάω ψηλά για να δω εκεί που είναι δεμένα για να τις κάνουνε να χτυπάνε. Μισοκλείνω τα μάτια προσπαθώντας να δω κάτω, αλλά είναι πολύ σκοτεινά για να δω καθαρά τι μπο-

ρεί να υπάρχει εκεί. Κατά πάσα πιθανότητα μόνο σκληρό τούβλο.

Δυο μέτρα δε 'ναι καθόλου πολύ, ωστόσο. Θα μπορούσες ν' αρπαχτείς από 'να σκοινί να κατέβεις κάτω.

Μα πάλι...

«Είναι μεγαλοφυές, πραγματικά», λέει μια φωνή απ' την απέναντι γωνιά.

Τινάζομαι πίσω, με τις μπουνιές μου έτοιμες και τον Θόρυβό μου να κορυφώνεται. Ένας άντρας σηκώνεται από κει που καθόταν – άλλος ένας Αθόρυβος άντρας.

«Μόνο που αν προσπαθήσεις να δραπετεύσεις κατεβαίνοντας με τα σκοινιά που αφέθηκαν διαθέσιμα τόσο δελεαστικά», συνεχίζει, «θα το μάθει κάθε άνθρωπος στην πόλη».

«Ποιος είσαι;» ρωτάω, με το στομάχι μου να σπαρταράει αλλά με τις μπουνιές μου σφιγμένες.

«Ναι», λέει. «Ήμουννα σίγουρος πως δεν ήσουν από το Χέβεν». Απομακρύνεται από τη γωνιά, αφήνοντας να πέσει φως στο πρόσωπό του. Βλέπω ένα μαυρισμένο μάτι κι ένα σχισμένο χείλι που μοιάζει σαν μόλις να έπιασε κάπαλο. Ολοφάνερα, δε διατέθηκαν επίδεσμοι γι' αυτόν.

«Περίεργο το πόσο γρήγορα ξεχνάει κανείς την έντασή του», λέει, σχεδόν μονολογώντας.

Είναι ένας μικρόσωμος άντρας, πιο κοντός από μένα και πιο φαρδύς, μεγαλύτερος απ' τον Μπεν αν και όχι πολύ, αλλά βλέπω επίσης πως είναι μαλθακός παντού, μαλθακός ακόμα και στο πρόσωπο. Μια μαλθακότητα που θα μπορούσα να τη νικήσω αν ήμουννα αναγκασμένος.

«Ναι», λέει, «φαντάζομαι πως θα μπορούσες».

«Ποιος είσαι;» ξαναρωτάω.

«Ποιος είμαι;» επαναλαμβάνει ο άντρας μαλακά κι ύστερα ανεβάζει τη φωνή του σαν να παρασταίνει τον κάποιονα. «Είμαι ο Κον Λέτζερ, αγόρι μου. Δήμαρχος του Χέβεν».

Χαμογελάει σαστισμένα. «Αλλά όχι Δήμαρχος της Νέας Πρέντισταουν». Κουνάει λίγο το κεφάλι καθώς με κοιτάει. «Εμείς δώσαμε ακόμα και στους πρόσφυγες τη θεραπεία όταν άρχισαν να μαζεύονται εδώ».

Και τότε βλέπω πως το χαμόγελό του δε 'ναι χαμόγελο – είναι *μορφασμός*.

«Κύριε ελέησον, μικρέ», λέει. «Τι Θορυβώδης που είσαι!»

«Δεν είμαι μικρός», λέω, με τις μπουνιές μου ακόμα έτοιμες.

«Αδυνατώ εντελώς να δω πώς αυτό είναι κάποιου είδους επιχείρημα».

Έχω ένα εκατομμύριο πράγματα που θέλω να πω, αλλά νικάει πρώτη η περιέργειά μου. «Υπάρχει θεραπεία λοιπόν; Για τον Θόρυβο;»

«Ω, ναι», απαντάει, με το πρόσωπό του να κάνει μικρές συσπάσεις σαν να γεύεται κάτι άσχημο. «Τοπικό φυτό μ' ένα φυσικό νευροχημικό ανακατεμένο με μερικά πράγματα που μπορέσαμε να συνθέσουμε και ορίστε. Η σιωπή πέφτει επιτέλους στον Νέο Κόσμο».

«Όχι σε όλο τον Νέο Κόσμο».

«Όχι, εντάξει», λέει, γυρίζοντας με τα χέρια στην πλάτη να κοιτάξει έξ' απ' τ' άνοιγμα. «Είναι πολύ δύσκολο να φτιαχτεί, έτσι; Χρονοβόρα και αργή διαδικασία. Πετύχαμε να το φτιάξουμε αργά τον περασμένο χρόνο κι αυτό ύστερα από είκοσι χρόνια προσπάθειες. Φτιάξαμε αρκετό για μας και ήμασταν ακριβώς τη στιγμή που θ' αρχίζαμε να το εξάγουμε, όταν...»

Τα λόγια του σβήνουνε, ενώ κοιτάει σταθερά την πόλη από κάτω.

«Όταν παραδοθήκατε», λέω, με τον Θόρυβό μου να βουίζει σιγανά και κόκκινα. «Σαν δειλοί».

Γυρίζει πάλι σε μένα, με το χαμόγελο-μορφασμό να 'χει χαθεί, να 'χει χαθεί εντελώς.

«Και γιατί θα έπρεπε να έχει σημασία για μένα η γνώμη ενός αγοριού;»

«Δεν είμαι αγόρι», λέω πάλι και... οι μπουνιές μου είναι ακόμα σφιγμένες; Ναι, είναι.

«Προφανώς είσαι», μου απαντάει, «γιατί ένας άντρας θα ήξερε τις αναγκαίες επιλογές που πρέπει να κάνει όταν αντιμετωπίζει τον αφανισμό του».

Μισοκλείνω τα μάτια. «Δεν έχεις τίποτα που να μπορείς να μου μάθεις για τον αφανισμό».

Παίζει λίγο τα βλέφαρά του, βλέποντας την αλήθεια αυτού που λέω στον Θόρυβό μου σαν νάτανε ζωηρές αστραπές που προσπαθούσαν να τον τυφλώσουνε κι ύστερα το σώμα του κρεμάει. «Με συγχωρείς», λέει. «Δεν είμαι ο εαυτός μου». Φέρνει το χέρι του στο πρόσωπό του και το τρίβει, κάνοντας τη μελανιά γύρω από το μάτι του να τσούξει. «Χθες, ήμουν ο καλοπροαίρετος Δήμαρχος μιας όμορφης πόλης». Μοιάζει να γελάει με κάποιο προσωπικό αστείο. «Αλλά αυτό ήτανε χθες».

«Πόσοι άνθρωποι υπάρχουνε στο Χέβεν;» λέω, αρκετά απρόθυμος να δώσω τόπο στην οργή.

Με κοιτάει. «Μικρέ...»

«Με λένε Τοντ Χιούιτ», λέω. «Μπορείς να με φωνάζεις κύριο Χιούιτ».

«Μας υποσχέθηκε μια καινούρια αρχή...»

«Ακόμα κι εγώ ξέρω πως είναι ψεύτης. Πόσοι άνθρωποι;»

Αναστενάζει. «Μαζί με τους πρόσφυγες, τρεις χιλιάδες τριακόσιοι».

«Ο στρατός δε 'ναι ούτε το 'να τρίτο», λέω. «Μπορούσατε να πολεμήσετε».

«Γυναίκες και παιδιά», απαντάει. «Αγρότες».

«Γυναίκες και παιδιά πολέμησαν σε άλλες πόλεις. Γυναίκες και παιδιά πέθαναν».

Κάνει ένα βήμα μπροστά, με το πρόσωπο φουρτουνιασμένο. «Ναι – και τώρα οι γυναίκες και τα παιδιά αυτής της πόλης δε θα πεθάνουν! Γιατί πέτυχα ειρήνη!»

«Ειρήνη που σου μαύρισε το μάτι», λέω. «Ειρήνη που σου έσκισε το χέιλι».

Με κοιτάει για άλλο ένα δευτερόλεπτο κι ύστερα βγάζει ένα γέλιο από τη μύτη. «Τα λόγια ενός σοφού με τη φωνή ενός χωριάτη», λέει.

Και γυρίζει να κοιτάξει πάλι έξ' απ' τ' άνοιγμα.

Και τότε προσέχω το σιγανό βουητό.

Ερωτηματικά γεμίζουν τον Θόρυβό μου αλλά πριν προλάβω ν' ανοίξω το στόμα μου, ο Δήμαρχος, ο παλιός Δήμαρχος, λέει: «Ναι, εγώ είμαι αυτό που ακούς».

«Εσύ;» λέω. «Και τι έγινε η θεραπεία;»

«Εσύ θα έδινες στον κατακτημένο εχθρό σου το αγαπημένο του γιατρικό;»

Γλείφω το πάνω χέιλι μου. «Ξαναγυρίζει; Ο Θόρυβος;»

«Α, ναι». Γυρνάει πάλι προς το μέρος μου. «Αν δεν πάρεις την καθημερινή σου δόση, σίγουρα ξαναγυρίζει». Επιστρέφει στη γωνιά του και κάθεται αργά. «Θα παρατήρησες πως δεν υπάρχουνε τουαλέτες», λέει. «Ζητάω συγγνώμη προκαταβολικά για τη δυσάρεστη κατάσταση».

Τον παρακολουθώ να κάθεται, με τον Θόρυβό μου απειλητικά κόκκινο και πληγωμένο και γεμάτο ερωτήσεις.

«Εσύ ήσουν, αν δεν κάνω λάθος», λέει. «Σήμερα το πρωί. Αυτός για τον οποίο άδειασε η πόλη, αυτός που υποδέχτηκε έφιππος ο νέος Πρόεδρος».

Δεν του απαντάω. Αλλά του απαντάει ο Θόρυβός μου.

«Οπότε, ποιος είσαι, λοιπόν, Τοντ Χιούιτ;» λέει. «Τι σε κάνει τόσο ξεχωριστό;»

Τώρα *αυτή*, σκέφτομαι, είναι μια πολύ καλή ερώτηση.

Η νύχτα πέφτει γρήγορα και για τα καλά, με τον Δήμαρχο Λέτζερ να λέει όλο και λιγότερα και να κινείται νευρικά όλο και περισσότερο μέχρι που τελικά δεν μπορεί να το αντέξει και αρχίζει να πηλαινόρχεται.

Εγώ στέκομαι στην μπροστινή πλευρά του πύργου και παρακολουθώ τ' αστέρια να βγαίνουνε, τη νύχτα να σκεπάζει την κοιλάδα από κάτω.

Και σκέφτομαι και προσπαθώ να μη σκέφτομαι γιατί όταν σκέφτομαι, γυρίζει το στομάχι μου και θέλω να κάνω εμετό ή σφίγγεται ο λαιμός μου και θέλω να κάνω εμετό ή γεμίζουνε δάκρυα τα μάτια μου και θέλω να κάνω εμετό.

Γιατί εκείνη είναι κάπου εκεί έξω.

(*Σε παρακαλώ, ας είσαι κάπου εκεί έξω.*)

(*Σε παρακαλώ, ας είσαι καλά.*)

(*Σε παρακαλώ.*)

«Πρέπει να είσαι διαρκώς τόσο αναθεματισμένα *φωναχτός*;» ξεσπάει ο Δήμαρχος Λέτζερ. Γυρίζω προς το μέρος του, έτοιμος να ξεσπάσω κι εγώ, αλλά τον βλέπω με τα χέρια σηκωμένα σε στάση συγγνώμης. «Συγγνώμη. Δεν είμαι έτσι».

Αρχίζει πάλι να παίζει νευρικά τα δάχτυλά του. «Είναι δύσκολο να σου στερούνε τη θεραπεία τόσο απότομα».

Ξανακοιτάζω έξω τη Νέα Πρέντισταουν καθώς αρχίζουνε ν' ανάβουνε φώτα στα σπίτια. Δεν έχω δει κανέναν εκεί έξω όλη μέρα, αφού όλοι μένουνε μέσα, το πιθανότερο με διαταγή του Δημάρχου.

«Δηλαδή αυτό το περνάνε όλοι εκεί πέρα;» λέω.

«Α, όλοι έχουνε το μικρό τους απόθεμα στο σπίτι», λέει ο Δήμαρχος Λέτζερ. «Θα πρέπει να τους το πάρουνε με τη βία από τα χέρια, φαντάζομαι».

«Δε νομίζω πως αυτό θάναι πρόβλημα όταν φτάσει εδώ ο στρατός», λέω.

Τα φεγγάρια ανατέλλουνε, ανεβαίνοντας αργά στον ουρανό σαν να μην υπάρχει τίποτα για να βιαστούνε. Λάμπουνε αρκετά ζωηρά για να φωτίσουνε τη Νέα Πρέντισταουν και βλέπω πως το ποτάμι περνάει μέσ' απ' την πόλη αλλά και πως στα βόρειά της δεν υπάρχουνε και πολλά εχτός από χωράφια, άδεια στο φεγγαρόφωτο, και στη συνέχεια οι βραχώδεις πλαγιές γκρεμών που υψώνονται απότομα και σχηματίζουνε το βόρειο τείχος της κοιλάδας. Στα βόρεια, μπορείς επίσης να δεις έναν στενό δρόμο να βγαίνει απ' τους λόφους πριν ξαναμπει στην πόλη: ο άλλος δρόμος που δεν πήραμε η Βάιολα κι εγώ μετά το Φάρμπραντς, ο άλλος δρόμος που πήρε ο Δήμαρχος κι έφτασε πρώτος εδώ.

Στ' ανατολικά, το ποτάμι κι ο κεντρικός δρόμος απλά συνεχίζουνε, πηγαίνοντας ένας θεός ξέρει πού, στρίβοντας σε γωνιές και σε πιο μακρινούς λόφους, ενώ η πόλη σβήνει σιγά σιγά. Υπάρχει άλλος ένας δρόμος, όχι και πολύ στρωμένος, που πηγαίνει νότια από την πλατεία και περνώντας μπροστά από άλλα κτίρια και σπίτια μπαίνει σ' ένα δάσος και ανηφορίζει έναν λόφο μ' ένα πέρασμα στην κορφή.

Κι αυτή είναι όλη η Νέα Πρέντισταουν.

Πατρίδα για τρεις χιλιάδες τρακόσους ανθρώπους, που κρύβονται όλοι στα σπίτια τους, τόσο ήσυχoi που θα μπορούσανε νάναι νεκροί.

Χωρίς κανέναν τους να κάνει κάτι για να σωθούνε απ' αυτό που έρχεται, ελπίζοντας πως αν είναι αρκετά υποταχτικοί, αν είναι αρκετά αδύναμοι, τότε το τέρας δε θα τους φάει.

Για να τρέξουμε εδώ ξοδέψαμε όλη μας την ώρα.

Βλέπω κίνηση κάτω στην πλατεία, μια σκιά που περνάει φευγαλέα, αλλά είναι μόνο ένας σκύλος. Σπίτι, σπίτι, σπίτι, τον ακούω μόλις να σκέφτεται. Σπίτι, σπίτι, σπίτι.

Τα σκυλιά δεν έχουνε τα προβλήματα των ανθρώπων.

Τα σκυλιά μπορούνε νάναι χαρούμενα όποτε νάναι.

Μου χρειάζεται ένα λεπτό για να πάρω βαθιές ανάσες και να διώξω το πλάκωμα στο στήθος μου, τα δάκρυα στα μάτια μου.

Μου χρειάζεται ένα λεπτό για να σταματήσω να σκέφτομαι το δικό μου σκυλί.

Όταν ξανακοιτάω έξω, βλέπω κάποιον που δε 'ναι καθόλου σκυλί.

Έχει το κεφάλι του κατεβασμένο και διασχίζει την πλατεία πάνω στο άλογό του, που οι οπλές του χτυπάνε στις πλάκες. Και καθώς πλησιάζει, παρόλο που το βουητό του Δημάρχου Λέτσερ έχει αρχίσει να γίνεται τόσο ενοχλητικό που δεν ξέρω πώς θα μπορέσω να κοιμηθώ, μπορώ και τον ακούω εκεί έξω.

Θόρυβο.

Πάν' απ' τη σιωπή μιας πόλης σε αναμονή, ακούω τον Θόρυβο του άντρα.

Κι αυτός ακούει τον δικό μου.

Ο ΤΟΥΤ Χιούιτ; σκέφτεται.

Κι ακούω και το χαμόγελο να μεγαλώνει στο πρόσωπό του.

Βρήκα κάτι, ΤΟΥΤ, λέει από την πλατεία ψηλά στον πύργο, αναζητώντας με στο φεγγαρόφωτο.

Βρήκα κάτι δικό σου.

Δε λέω τίποτα. Δε σκέφτομαι τίποτα.

Μόνο παρακολουθάω καθώς φέρνει το χέρι πίσω του και σηκώνει κάτι προς το μέρος μου.

Ακόμα κι από τόσο μακριά, ακόμα και στο φως των φεγγαριών, ξέρω τι 'ναι.

Το βιβλίο της μαμάς μου.

Ο Ντέιβυ Πρέντις έχει το βιβλίο της μαμάς μου.

ΕΝΑ Τ' ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΔΥΟ ΤΟ ΔΕΞΙ

[TONT]

ΝΩΡΙΣ ΤΟ ΑΛΛΟ ΠΡΩΙ, κατασκευάζεται με θόρυβο και στα γρήγορα μια εξέδρα μ' ένα μικρόφωνο πάνω της κοντά στη βάση του καμπαναριού και καθώς το πρωί γίνεται απόγευμα, οι άντρες της Νέας Πρέντιστσουν μαζεύονται μπροστά της.

«Γιατί;» λέω, κοιτάζοντας από ψηλά.

«Εσύ γιατί νομίζεις;» λέει ο Δήμαρχος Λέτζερ, καθισμένος σε μια σκοτεινή γωνιά, τρίβοντας τους κροτάφους του, με το βουητό του Θορύβου του να προιονίζει ασταμάτητα, έντονο και μεταλλικό. «Για να γνωρίσουνε τον καινούριο διοικητή».

Οι άντρες δε λένε και πολλά, τα πρόσωπά τους χλωμά και βλοσυρά, αν και ποιος μπορεί να ξέρει τι σκέφτονται όταν δεν μπορείς ν' ακούσεις τον Θόρυβό τους; Ωστόσο, δείχνουνε πιο καθαροί απ' όσο έδειχναν οι άντρες στην πόλη μου, με πιο κοντά μαλλιά, ξυρισμένα πρόσωπα, καλύτερα ρούχα. Πολλοί απ' αυτούς είναι στρουμπουλοί και μαλθακοί σαν τον Δήμαρχο Λέτζερ.

Το Χέβεν θα πρέπει νάτανε άνετο μέρος, ένα μέρος που οι άντρες δεν παλεύανε κάθε μέρα απλά για να επιβιώσουν.

Ίσως η υπερβολική άνεση νάτανε το πρόβλημα.

Ο Δήμαρχος Λέτζερ ξεφυσάει μέσα του, αλλά δε λέει τίποτα.

Οι άντρες του Δημάρχου Πρέντις είναι καβάλα στ' άλογα σε στρατηγικά σημεία στην απέναντι πλευρά της πλατείας, δέκα με δώδεκα από δαύτους, με τα ντουφέκια έτοιμα, για να σιγουρέψουνε πως όλοι κάθονται φρόνιμα, αν και η απειλή του στρατού που 'ρχεται φαίνεται να 'χει κάνει την περισσότερη δουλειά. Βλέπω τον κύριο Τέιτ και τον κύριο Μόργκαν και τον κύριο Ο Χέαρ, άντρες που μεγάλωσα κοντά τους, άντρες που έβλεπα άλλοτε κάθε μέρα να κάνουνε αγροτικές δουλειές, άντρες που ήτανε απλά άντρες μέχρι που ξαφνικά έγιναν κάτι άλλο.

Δε βλέπω τον Ντέιβυ Πρέντις πουθενά κι ο Θόρυβός μου αρχίζει να βροντάει πάλι στη σκέψη του.

Θα πρέπει να ξανακατέβηκε τη λοφοπλαγιά από κει που τον έσυρε το άλογό του και να βρήκε το σακίδιο. Τα μόνα που είχε μέσα του πια ήτανε ένα μάτσο κατεστραμμένα ρούχα και το βιβλίο.

Το βιβλίο της μαμάς μου.

Τα λόγια της μαμάς μου σε μένα.

Γραμμένα όταν γεννήθηκα. Γραμμένα μέχρι λίγο πριν να πεθάνει.

Πριν να δολοφονηθεί.

Ο υπέροχος γιος μου που ορκίζομαι πως θα δει αυτό τον κόσμο να γίνεται καλός.

Λόγια διαβασμένα σε μένα από τη Βάιολα, γιατί εγώ δεν μπορούσα...

Και τώρα ο αναθεματισμένος ο Ντέιβυ Πρέντις...

«Μπορείς σε παρακαλώ», λέει ο Δήμαρχος Λέτζερ μέσ' απ' τα σφιγμένα δόντια του, «τουλάχιστον να προσπαθήσεις...» Σταματάει και με κοιτάει απολογητικά. «Συγγνώ-

μη», λέει για εκατομμυριοστή φορά από την ώρα που μας ξύπνησε ο κύριος Κόλλινς με το πρόγευμα.

Πριν προλάβω ν' απαντήσω, νιώθω το πιο δυνατό, το πιο απότομο τράβηγμα στην καρδιά μου, τόσο αναπάντεχο που σχεδόν μου κόβεται η ανάσα.

Κοιτάω πάλι έξω.

Έρχονται οι γυναίκες της Πρέντισταουν.

Αρχίζουν να εμφανίζονται σε ομάδες που κατεβαίνουν από παράδρομους μακριά απ' το κύριο σώμα των αντρών, κρατημένες εκεί απ' τους άντρες του Δημάρχου που περιπολούνε έφιπποι.

Νιώθω τη σιωπή τους μ' έναν τρόπο που δεν μπορώ να νιώσω των αντρών. Είναι σαν απώλεια, σαν μεγάλη συγκέντρωση θλίψης απέναντι στον ήχο του κόσμου και πρέπει να σκουπίσω πάλι τα μάτια μου, αλλά κολλάω στο άνοιγμα προσπαθώντας να τις δω, προσπαθώντας να τις δω μια μια.

Προσπαθώντας να δω αν εκείνη είναι εκεί.

Αλλά δε 'ναι.

Δε 'ναι.

Μοιάζουν με τους άντρες, οι περισσότερες φοράνε παντελόνια και πουνκάμισα με διαφορετικό κόψιμο, μερικές φοράνε μακριές φούστες, αλλά δείχνουν οι περισσότερες καθαρές και συμμαζεμένες και καλοταϊσμένες. Τα μαλλιά τους έχουν περισσότερη ποικιλία, μαζεμένα πίσω ή ψηλά ή στο πλάι, κοντά ή μακριά και ούτε κατά διάνοια τόσες πολλές ξανθιές που υπάρχουνε στον Θόρυβο του αντρικού πληθυσμού εκεί που γεννήθηκα.

Και βλέπω πως τα χέρια των περισσότερων είναι σταυρωμένα, τα περισσότερα πρόσωπα δείχνουν ν' αμφιβάλουνε.

Περισσότερος θυμός εκεί από τα πρόσωπα των αντρών.

«Σε πολέμησε κανένας;» ρωτάω τον Δήμαρχο Λέτζερ

ενώ συνεχίζω να κοιτάω. «Ήτανε κανένας που να μη θέλει να παραδοθεί;»

«Εδώ είναι δημοκρατία, Τοντ», αναστενάζει. «Ξέρεις τι είναι αυτό;»

«Δεν έχω ιδέα», λέω, συνεχίζοντας να ψάχνω, συνεχίζοντας να μη βρίσκω.

«Σημαίνει πως η μειοψηφία ακούγεται», λέει, «αλλά η πλειοψηφία κυβερνάει».

Τον κοιτάω. «Όλοι αυτοί οι άνθρωποι θέλανε να παραδοθούνε;»

«Ο Πρόεδρος έκανε μια πρόταση στο εκλεγμένο Συμβούλιο, με την υπόσχεση ότι η πόλη θα έμενε άθικτη αν συμφωνούσαμε», λέει, αγγίζοντας το σκισμένο χείλι του.

«Και τον πιστέψατε;»

Τα μάτια του αστράφτουνε στιγμιαία κοιτάζοντάς με. «Είτε ξεχνάς ή δεν ξέρεις πως κάναμε ήδη έναν μεγάλο πόλεμο, έναν πόλεμο για να δοθεί τέλος σε όλους τους πολέμους, περίπου την εποχή που γεννήθηκες. Αν οποιαδήποτε επανάληψή του μπορεί να αποφευχθεί...»

«Τότε είσαστε πρόθυμοι να παραδοθείτε σ' έναν δολοφόνο».

Ξεφυσάει πάλι. «Η πλειοψηφία του Συμβουλίου, με επικεφαλής εμένα, αποφάσισε ότι αυτός ήτανε ο καλύτερος τρόπος για να σώσουμε τις περισσότερες ζωές». Ακουμπάει το κεφάλι του στα τούβλα. «Δεν είναι όλα άσπρο μαύρο, Τοντ. Στην πραγματικότητα, σχεδόν τίποτα δεν είναι».

«Μα κι αν...»

Κλακ-κλαπ. Ο σύρτης της πόρτας γλιστράει πίσω και μπαίνει ο κύριος Κόλλινς, με το μπιστόλι του να μας σημαδεύει.

Κοιτάει κατευθείαν τον Δήμαρχο Λέτζερ. «Σήκω», του λέει.

Κοιτάω μια τον έναν και μια τον άλλον. «Τι συμβαίνει;» λέω.

Ο Δήμαρχος Λέτξερ σηκώνεται από τη γωνιά του. «Φαίνεται πως το τίμημα πρέπει να πληρωθεί, Τοντ», λέει, με τη φωνή του να προσπαθεί ν' ακουστεί ανάλαφρη, αλλά ακούω το βουητό του να μαρσάρει με φόβο. «Αυτή ήτανε μια όμορφη πόλη», μου λέει. «Κι εγώ ήμουνα καλύτερος άνθρωπος. Να το θυμάσαι αυτό, σε παρακαλώ».

«Τι 'ν' αυτά που λες;» ρωτάω.

Ο κύριος Κόλλινς τον αρπάει απ' το μπράτσο και τον σπρώχνει έξ' απ' την πόρτα.

«Ει!» φωνάζω, ακολουθώντας τους. «Πού τον πας;»

Ο κύριος Κόλλινς σηκώνει την μπουνιά του να με χτυπήσει...

Και τινάζομαι μακριά.

(Σκάστε.)

Αυτός γελάει και κλειδώνει την πόρτα πίσω του.

Κλακ-κλαπ.

Και μένω μόνος στον πύργο.

Και καθώς το βουητό του Δημάρχου Λέτξερ χάνεται στη σκάλα, τότε είναι που το ακούω.

Ένα δύο, εν δυο, ένα δύο, εν δυο, πέρα μακριά.

Πηγαίνω στο άνοιγμα.

Έφτασαν.

Ο στρατός του κατακτητή μπαίνει στο Χέβεν.

Κατεβαίνουνε τον ζιγκ ζαγκ δρόμο σαν μαύρο ποτάμι, σκοτισμένο και βρόμικο, που ξεχύθηκε κι έρχεται σαν να 'σπασε κανένα φράγμα. Βαδίζουνε σε σειρές των τεσσάρων ή πέντε και οι πρώτοι χάνονται στα μακρινά δέντρα στη βάση του λόφου, καθώς οι τελευταίοι φτάνουνε στην κορφή. Το

πλήθος τούς παρακολουθάει, οι άντρες από μπροστά απ' την εξέδρα, οι γυναίκες από τους παραδρόμους.

Το ένα δύο, εν δυο, ένα δύο, εν δυο δυναμώνει, αντηχώντας στους δρόμους της πόλης. Σαν ρολόι που προχωράνε οι λεπτοδείχτες του κάνοντας τικ τακ.

Το πλήθος περιμένει. Περιμένω μαζί τους.

Και τότε, μέσ' απ' τα δέντρα, στη στροφή του δρόμου...

Νάτοι.

Ο στρατός.

Ο κύριος Χάμμαρ μπροστάρης τους.

Ο κύριος Χάμμαρ που έμενε στο βενζινάδικο όταν ήμασταν στην πατρίδα, ο κύριος Χάμμαρ που σκεφτόταν χυδαία, βίαια πράγματα που δε θάπρεπε ν' ακούσει ποτέ κανένα αγόρι, ο κύριος Χάμμαρ που πυροβολούσε τους κατοίκους του Φάρμπραντς στην πλάτη καθώς το έβαζαν στα πόδια.

Ο κύριος Χάμμαρ είναι επικεφαλής του στρατού.

Τον ακούω τώρα να δίνει τα παραγγέλματα για να τους κρατήσει όλους σε συγχρονισμένο βήμα. Αριστερό, φωνάζει στον ρυθμό της πορείας.

Αριστερό.

Δεξί.

Ένα τ' αριστερό, δύο το δεξί.

Μπαίνουνε παρελαύνοντας στην πλατεία και στρίβουνε κατεβαίνοντας απ' τα πλάγια, μπαίνοντας ανάμεσα στους άντρες και στις γυναίκες σαν ασυγκράτητη δύναμη. Ο κύριος Χάμμαρ είναι αρκετά κοντά για να μπορώ να δω το χαμόγελό του, ένα χαμόγελο που το ξέρω πολύ καλά, ένα χαμόγελο που χτυπάει κατακέφαλα, ένα χαμόγελο που παθαίνει, ένα χαμόγελο που επιβάλλεται.

Και καθώς έρχεται πιο κοντά, σιγουρεύομαι περισσότερο.

Είναι ένα χαμόγελο χωρίς Θόρυβο.

Κάποιος, ένας απ' αυτούς τους καβαλάρηδες ίσως, πήγε

και συνάντησε τον στρατό στον δρόμο. Κάποιος που κουβαλούσε μαζί του τη θεραπεία. Οι στρατιώτες δε βγάζουνε τον παραμικρό ήχο εκτός από τον ήχο των ποδιών τους και του παραγγέλματος.

Αριστερό, δεξί, ένα τ' αριστερό, δύο το δεξί.

Βαδίζουνε κυκλικά στην πλατεία προς την εξέδρα. Ο κύριος Χάμμαρ σταματάει σε μια γωνιά, αφήνοντας τους άντρες ν' αρχίσουνε να φτιάχνουνε σχηματισμούς πίσω από την εξέδρα, όπου παρατάσσονται με τις πλάτες τους σε μένα, αντικρίζοντας το πλήθος που έχει γυρίσει τώρα και τους παρακολουθάει.

Αρχίζω ν' αναγνωρίζω τους στρατιώτες καθώς παρατάσσονται. Ο κύριος Γουάλλας. Ο κύριος Σμιθ ο νεότερος. Ο κύριος Φελς ο μαγαζάτορας. Άντρες από την Πρέντισταουν και πολύ, πολύ περισσότεροι άντρες ακόμα.

Ο στρατός μεγάλωνε καθώς ερχόταν.

Βλέπω τον Ιβάν, τον άντρα απ' τον αχυρώνα στο Φάρμπραντς, τον άντρα που μου είπε μυστικά πως υπήρχαν συμπαθούντες. Είναι επικεφαλής ενός απ' τους σχηματισμούς και όλα όσα αποδεικνύουνε πως είχε δίκιο βρίσκονται πίσω του: χέρια σε θέση προσοχής, ντουφέκια σε ετοιμότητα.

Ο τελευταίος στρατιώτης βηματίζει επιτόπου μ' ένα τελικό παράγγελμα.

Ένα τ' αριστερό, δύο το δεξί, ΑΛΤ!

Κι ύστερα δεν υπάρχει τίποτα παρά μόνο σιωπή, που φυσάει πάν' απ' τη Νέα Πρέντισταουν σαν άνεμος.

Ώσπου ακούω από κάτω τις πόρτες του καθεδρικού ν' ανοίγουνε.

Κι ο Δήμαρχος Πρέντις βγαίνει έξω για να μιλήσει στην καινούρια του πόλη.

* * *

«Αυτή τη στιγμή», λέει στο μικρόφωνο, αφού χαιρέτησε πρώτα στρατιωτικά τον κύριο Χάμμαρ και ανέβηκε τα σκαλοπάτια της εξέδρας, «φοβάστε».

Οι άντρες της πόλης τον κοιτάζουν κι αυτοί, χωρίς να λένε τίποτα, χωρίς να βγάζουνε τον παραμικρό ήχο – ούτε Θόρυβο ούτε μουρμούρισμα.

Οι γυναίκες στέκονται στους παράδρομους, επίσης σιωπηλές.

Ο στρατός στέκεται προσοχή, έτοιμος για όλα.

Συνειδητοποιώ πως κρατάω την ανάσα μου.

«Αυτή τη στιγμή», συνεχίζει, «νομίζετε ότι είστε κατακτημένοι. Νομίζετε ότι δεν υπάρχει ελπίδα. Νομίζετε ότι ανέβηκα εδώ για να διαβάσω δυνατά την καταδίκη σας».

Η πλάτη του είναι γυρισμένη σε μένα, αλλά από τα μεγάφωνα που είναι κρυμμένα στις τέσσερις γωνιές, η φωνή του αντηχεί καθαρή πάν' απ' την πλατεία, πάν' απ' την πόλη, ίσως πάν' απ' ολόκληρη την κοιλάδα και πιο πέρα ακόμα. Γιατί ποιος άλλος υπάρχει για να τον ακούσει να μιλάει; Ποιος άλλος υπάρχει πάνω σ' ολόκληρο τον Νέο Κόσμο που να μην είναι είτε συγκεντρωμένος εδώ ή κάτω απ' τη γη;

Ο Δήμαρχος Πρέντις μιλάει σ' ολόκληρο τον πλανήτη.

«Και έχετε δίκιο», λέει και σας το λέω είμαι σίγουρος πως ακούω το χαμόγελο. «Είστε κατακτημένοι. Είστε ηττημένοι. Και σας διαβάζω την καταδίκη σας».

Το αφήνει να κατακάτσει για μια στιγμή. Ο Θόρυβός μου βροντάει και βλέπω μερικούς άντρες να κοιτάζουνε ψηλά στην κορφή του πύργου. Προσπαθώ να τον κρατήσω ήσυχο, αλλά... Ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι; Ποιοι είναι αυτοί οι καθαροί και συμμαζεμένοι και καθόλου πεινασμένοι άνθρωποι που απλά παραδοθήκανε;

«Ωστόσο, δεν είμαι εγώ που σας κατέκτησα», λέει ο Δή-

μαρχος. «Δεν είμαι εγώ που σας νίκησα ή προκάλεσα τη συντριβή σας ή σας υποδούλωσα».

Κάνει μια παύση, κοιτάζοντας το πλήθος. Είναι ντυμένος κατάλευκα, λευκό καπέλο, λευκές μπότες... Και με τα λευκά υφάσματα που σκεπάζουνε την εξέδρα και τον απογευματινό ήλιο να ρίχνει το αστραφτερό του φως, είναι κυριολεκτικά εκτυφλωτικός.

«Υποδουλωθήκατε από την απραξία σας», λέει ο Δήμαρχος. «Ηττηθήκατε από τον εφησυχασμό σας. Είστε καταδικασμένοι» –εδώ η φωνή του ανεβαίνει ξαφνικά, λέγοντας καταδικασμένοι τόσο έντονα που το μισό πλήθος αναπηδάει– «από τις καλές σας προθέσεις!»

Αρχίζει να εξάπτεται τώρα: βαριές ανάσες στο μικρόφωνο.

«Επιτρέψατε στους εαυτούς σας να γίνετε τόσο ανίσχυροι, τόσο αδύναμοι μπροστά στις προκλήσεις αυτού του κόσμου, σε μια και μόνο γενιά γίνατε ένας λαός που θα παραιδινόταν στη ΦΗΜΗ!»

Αρχίζει να πηγαινόρχεται στην εξέδρα, με το μικρόφωνο στο χέρι. Κάθε φοβισμένο πρόσωπο στο πλήθος, κάθε πρόσωπο στον στρατό γυρίζει και τον παρακολουθάει να πηγαίνει πέρα δώθε, πέρα δώθε.

Παρακολουθάω κι εγώ.

«Αφήσατε έναν στρατό να μπει στην πόλη σας και αντί να τους αναγκάσετε να την πάρουνε, την προσφέρατε με τη θέλησή σας!»

Συνεχίζει να πηγαινόρχεται, η φωνή του συνεχίζει να δυναμώνει.

«Κι έτσι ξέρετε τι έκανα εγώ. Πήρα. Πήρα εσάς. Πήρα την ελευθερία σας. Πήρα την πόλη σας. Πήρα το μέλλον σας».

Γελάει, σαν να μην μπορεί να πιστέψει στην τύχη του.

«Περίμενα πόλεμο», λέει.

Μερικοί από το πλήθος κοιτάνε τα πόδια τους, αποφεύγοντας ο ένας το βλέμμα του άλλου.

Αναρωτιέμαι αν ντρέπονται.

Το ελπίζω.

«Αλλά αντί για πόλεμο», λέει ο Δήμαρχος, «είχα συνομιλία. Μια συνομιλία που άρχισε με *Σε παρακαλούμε, μη μας κάνεις κακό* και τέλειωσε με *Σε παρακαλούμε, πάρε ό,τι θες*».

Σταματάει στη μέση της εξέδρας.

«Περίμενα ΠΟΛΕΜΟ!» φωνάζει πάλι, υψώνοντας απειλητικά την μπουνιά του.

Κι αυτοί ζαρώνουνε.

Αν γίνεται να ζαρώνει ένα πλήθος, ζαρώνουνε.

Περισσότεροι από χίλιοι άντρες ζαρώνουνε κάτω από τη γροθιά μόνο ενός.

Δε βλέπω τι κάνουνε οι γυναίκες.

«Κι επειδή δε μου δώσατε πόλεμο», λέει ο Δήμαρχος, με ανάλαφρη φωνή, «θα αντιμετωπίσετε τις συνέπειες».

Ακούω τις πόρτες του καθεδρικού να ξανανοίγουνε και βγαίνει ο κύριος Κόλλινς σπρώχνοντας μπροστά τον Δήμαρχο Λέτζερ ανάμεσα στις σειρές του στρατού, με τα χέρια δεμένα πίσω.

Ο Δήμαρχος Πρέντις τον παρακολουθάει να 'ρχεται, με τα χέρια σταυρωμένα. Τελικά αρχίζουνε ψίθυροι στο πλήθος των αντρών, δυνατότεροι στα πλήθη των γυναικών και οι καρδάλρηδες κραδαίνουνε τα ντουφέκια τους για να τους σταματήσουνε. Ο Δήμαρχος δεν κοιτάει καν πίσω, σαν να μην αξίζει την προσοχή του. Μόνο παρακολουθάει τον κύριο Κόλλινς να σπρώχνει τον Δήμαρχο Λέτζερ ν' ανέβει τα σκαλοπάτια στο πίσω μέρος της εξέδρας.

Ο Δήμαρχος Λέτζερ σταματάει στην κορφή της σκάλας, κοιτάζοντας το πλήθος. Τον κοιτάζουν κι αυτοί, μερικοί μορφάζοντας στο διαπεραστικό βουητό του Θορύβου του, ένα βουητό που συνειδητοποιώ πως αρχίζει τώρα να φωνάζει μερικές πραγματικές λέξεις, λέξεις φόβου, *εικόνες* φόβου, *εικόνες* του κυρίου Κόλλινς να του μελανιάζει το μάτι και να του σκίζει το χείλι, *εικόνες* δικές του να συμφωνεί να παραδοθούνε και να τον φυλακίζουνε στον πύργο.

«Γονάτισε», λέει ο Δήμαρχος Πρέντις και παρόλο που το λέει σιγανά, παρόλο που το λέει μακριά απ' το μικρόφωνο, με κάποιον τρόπο το ακούω καθαρά σαν καμπάνα στο κέντρο του κεφαλιού μου και από την ανάσα που παίρνει το πλήθος, αναρωτιέμαι αν έτσι το άκουσαν κι αυτοί.

Και πριν φανεί πως ξέρει καν τι κάνει, ο Δήμαρχος Λέτζερ γονατίζει στην εξέδρα, δείχνοντας έκπληχτος που εί-
ναι εκεί κάτω.

Ολόκληρη η πόλη τον παρακολουθάει να το κάνει.

Ο Δήμαρχος Πρέντις περιμένει μια στιγμή.

Κι ύστερα πηγαίνει κοντά του.

Και βγάζει ένα μαχαίρι.

Χωρίς πλάκα, είναι ένα μεγάλο, θανάσιμο πράμα, που
αστράφτει στον ήλιο.

Ο Δήμαρχος το κρατάει ψηλά πάν' απ' το κεφάλι του.

Γυρίζει αργά, για να μπορέσουνε όλοι να δούνε τι θα γί-
νει.

Για να μπορέσουνε όλοι να δούνε το μαχαίρι.

Τα σωθικά μου ξεκολλάνε και για ένα δευτερόλεπτο
σκέφτομαι...

Αλλά δε 'ναι δικό μου...

Δε 'ναι...

Και τότε κάποιος φωνάζει, «Φονιά!» από την απέναντι
πλευρά της πλατείας.